

Arrest

nr. 55 551 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geen staatsburgerschap te hebben. Tot 1989 woonde u met uw ouders in uw geboortedorp in Azerbeidzjan. In 1989 bent u met uw familie moeten vluchten gezien de etnische onlusten. De ouders van uw vader bleven in Krasnodar, Rusland, en uw ouders trokken met u naar Moskou. Vanaf 1991 begon u er, net als uw broer en zus, naar school te gaan. Uw vader S.C.(O.V.X) slaagde er na verloop van jaren niet meer in om een tijdelijke verblijfsregistratie te regelen. Vaak waren er identiteitscontroles op straat door de politie. Uw vader werd regelmatig opgepakt

en na enkele uren tot soms een dag weer vrijgelaten. In 1999 gaven uw ouders alle documenten die de familie had, zijnde sovjetpaspporten en geboorteaktes, aan een Rus die verklaarde dat hij, tegen betaling, de verblijfsdocumenten in orde kon brengen. Deze persoon heeft de documenten echter

nooit teruggegeven. Voortaan had de hele familie geen enkel document meer. Ook u zelf en de andere gezinsleden werden regelmatig door de politie opgepakt omdat jullie geen documenten hadden. Na enkele uren werd jullie telkens vrijgelaten. In 2000 ontvluchtte uw vader, om reden van de politiecontroles en de afwezigheid van documenten, de Russische Federatie. Hij vroeg op 19 juli 2000 de status van vluchteling aan in België. In 2001 voltooide u uw secundair onderwijs, maar omdat u geen documenten had, kreeg u ook geen diploma. Enkele maanden nadien begon u clandestien te werken in een winkel, maar omdat u geen documenten had, diende u die tewerkstelling op te geven om problemen met de politie te vermijden. In 2004 voegde uw broer zich bij uw vader in België. In augustus 2004 huwde uw zus in Moskou met een Armeens staatsburger. Het huwelijk werd echter niet geregistreerd. Op 8 december 2005 verlieten uw moeder G. C. (O.V.4.983.761) en u de Russische Federatie. Op 10 december 2005 kwam u aan in België waar u samen met uw moeder op 16 december 2005 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er kan worden vastgesteld dat de door u ingeroepen vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen die werden aangehaald door uw ouders, S. C. en G. C. (O.V.4.983.761). Net als uw ouders gaf u als vluchtmotief aan dat u geen identiteitsdocumenten of staatsburgerschap heeft. U meldde gelijkaardige problemen als gevolg hiervan, namelijk controles en arrestaties door de politie. Wat betreft pogingen om een Russisch staatsburgerschap te verkrijgen, wees u erop dat het uw vader was die hiertoe initiatieven had ondernomen. U verklaarde hierover niet te zijn ingelicht (gehoorverslag CGVS, p.6). U meldde dat u geen andere asielmotieven had (gehoorverslag CGVS, p.7). In het kader van de door hun ingediende asielaanvragen werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien de onaannemelijkheid van hun asielverklaringen. Aangezien u zich baseert op diezelfde motieven kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw verklaring betreft dat u geen staatsburgerschap heeft, dient eveneens verwezen te worden naar de verklaringen van uw ouders ter zake, ten eerste omdat u minderjarig was tot 2002 en onder de effectieve hoede van beide ouders zoniet minstens uw moeder was, ten tweede aangezien u betreffende de concrete initiatieven om het Russisch staatsburgerschap te verkrijgen zelf verwijst naar de verklaringen van uw vader, zoals hierboven werd aangegeven. In de asielbeslissingen van uw beide ouders werd uitvoerig uiteengezet dat de Russische Federatie als jullie land van laatste gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd en dat bijgevolg de verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van dat land dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending Internationaal Verdrag van Geneve betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28.06.1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953. Volgens verweerster is verzoekster, nu ze zich ondermeer baseert op de asielmotieven van haar ouders niet in geslaagd haar terechte vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag van Geneve betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen noch haar vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster kan nochtans onmogelijke enige bescherming genieten vanwege enige nationale staat, inclusief de Russische Armeense of Azerbeidjaanse, nu ze als staatsloze, geen van deze nationaliteiten houdt. In Moskou (Russische Federatie) werd zij nochtans juist om deze reden verscheidene malen willekeurig aangehouden en opgesloten. Het CGVS kan niet gevolgd worden waar zij ten onrechte van oordeel is dat uit het door verzoekster aangehaalde feitenrelaas, waarvan zij beweerde tegenstrijdigheden

weerhoudt en ten laste legt aan de ouders van verzoekster, bij wiens asielaanvraag verzoekster zich aan sluit zonder afbreuk te doen aan haar eigen asielmotieven en zonder enige feitelijk element uit dit relaas te weerleggen, niet zou blijken dat het leven van verzoekster in gevaar is bij een terugkeer naar

de Russische Federatie. Zowel verzoekster als haar familieleden S. C., H. C. en G. C. werden meerdere keren opgepakt, nu zij over geen geldige identiteitspapieren konden beschikken."

2.1.2. Verzoekster komt in haar betoog niet verder dan te stellen dat de commissaris-generaal tegenstrijdigheden heeft vastgesteld. Verzoeker laat na om concreet de vastgestelde tegenstrijdigheden te bekritisieren.

Verzoekster toont met haar summiere betoog niet aan dat de bestreden beslissing het Internationaal Verdrag van Geneve schendt. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren en steun vinden in het administratief dossier.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Motiveringsgebrek (= inbreuk op de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede inbreuk op de verplichte tot afdoende motivering op grond van het gemeen recht - algemene beginselen van behoorlijk bestuur). De wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de overheid haar werkelijke juridische en feitelijke motieven te vermelden die ten de grondslag liggen aan haar beslissing. Deze overwegingen moeten van dien aard en strekking zijn dat ze de genomen bestuurshandeling schragen (Raad van State nrs. 103.789 en 108.678), quod non in casu. Verweerster blijft zeer vaag in haar motivering en geheel in gebreke aan te tonen waarom de door haar aan verzoekster verweten tegenstrijdigheden in de verklaringen van haar ouders, bij wiens asielaanvraag verzoekster zich aansluit zonder afbreuk te doen aan haar eigen asielmotieven van dien aard zouden zijn om haar eigen asielmotieven ongeloofwaardig te noemen. De enkele verwijzing naar de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar ouders, zijn gelet op de minderjarigheid van verzoekster tijdens haar verblijf in de Russische Federatie geenszins van dien aard om de verklaringen van verzoekster als ongeloofwaardig te kwalificeren. De verklaringen van de ouders van verzoekster zijn voor hun rekening en kunnen geenszins vanwege de discrepanties met de verklaringen van verzoekster worden weerhouden als bewijs van de ongeloofwaardigheid van verzoekster. De beslissing van verweerster is aldus niet afdoende gemotiveerd noch in feite noch in rechte."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster stelt dat de motivering zeer vaag zou zijn, maar doet geen enkele poging om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een dergelijk verweer volstaat geenszins om aan te tonen dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

De opmerking van verzoekster dat een verwijzing naar tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar ouders geenszins van aard is om haar verklaringen als ongeloofwaardig te kwalificeren gelet op

haar voormalige minderjarigheid, is geenszins overtuigend. Verzoekster betwist nergens in haar uiteenzetting dat ze haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar ouders zijn aangehaald. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar ouders aangehaalde feiten, kon de commissaris-generaal ook ten aanzien van verzoekster op goede gronden besluiten tot de weigering

van de vluchtelingenstatus en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038).

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het Zorgvuldigheidsbeginsel - algemene beginselen van behoorlijk bestuur. overschrijding van de redelijke termijn; De asielaanvraag van verzoekster dateert van 16.12.2005. Zowel de processuele en materiële beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden nu verweerster haar beslissing neemt op 08.03.2010. Verzoekster heeft in het Rijk een familiaal leven opgebouwd samen met haar vader de Heer S. C., haar broer H. C., personen die thans gemachtigd zijn zich in het Rijk te vestigen, haar moeder G. C. en op heden met haar partner, de Heer A. P. van Nederlandse nationaliteit. Verweerster heeft als overheidsorgaan de haar toegewezen discretionaire bevoegdheid niet binnen de grenzen van de rechtmatigheid uitgeoefend, gelet op de tijd die is verstreken tussen de asielaanvraag van verzoekster en de bestreden beslissing.”

2.3.2. In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alsook een overschrijding van de redelijke termijn. De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet tot gevolg dat de asielaanvraag van verzoekster moet worden ingewilligd. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Ook het feit dat verzoekster een familiaal leven heeft opgebouwd, kan niet tot de erkenning leiden.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending art. Verdrag 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (BS 19 augustus 1955 — hierna EVRM). Aangezien verzoekster, thans in het Rijk verblijft en er een familiaal leven heeft opgebouwd samen met haar vader de Heer S. C., haar broer H. C., personen die thans gemachtigd zijn zich in het Rijk te vestigen, haar moeder G. C. en op heden met haar partner, de Heer A. P. van Nederlandse nationaliteit is de bestreden beslissing van verweerster een manifeste inbreuk en schending van het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven, zoals beschermd door art. 8 EVRM, gelet op het feit dat zelfs maar een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied de zekerheid met zich meebrengt dat verzoekster nooit meer samen met haar gezin voornoemd, op heden samen verblijvend in het Rijk, daar bij duidelijk de intentie uitdrukkend zich hier voorgoed samen te willen vestigen, zal kunnen verenigd zijn.”

2.4.2. De commissaris-generaal heeft een strikt gebonden, louter declaratieve bevoegdheid en kan zich derhalve slechts uitspreken over de vraag of verzoekster al dan niet beantwoordt aan de vluchtelingencriteria om te worden erkend in de hoedanigheid van vluchteling dan wel aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

Het vierde middel is niet gegrond.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden aan de verzoekende partij geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC